

Zivotem číslo 160.

16.

Cena 30 hal.
Roč. VII. Číslo 16.

NAŠE SVĚTLA.

16. — 31. srpna.

Sv. Roch.

16. srpna

Hospodin svých neopouští.

(Sv. Roch, patron proti moru. † 1327 v Montpellieru v jižní Francii.)

Roch si umínil, že vykoná pouť do Říma k hrobům knížat apoštolských. Odevzdal správu statků svému strýci a vydal se v chudickém oděvu na cestu Alpami, až přišel do Italie. Když se blížil k městu Aquapendende v Toskánsku, slyšel, že v městě zuří mor. I zrychlil krok, nikoli, aby místu tomu se vyhnul, nýbrž aby spěchal sloužit ubohým nemocným. Vstoupiv do města přihlásil se, že bude ošetřovati ubožáky morem stížené. Správce Vincenc řekl: „Vidím, že jsi mladý a slabý, služba ošetřovatelů je obtížná a nebezpečná. Místo radosti je tu samý nářek.“ Ale Rochus odpověděl: „S Boží pomocí není nám nic nemožno. Nebojím a neštítím se žádného namáhání a nebezpečení. Toužím po koruně života, již dostane se jen tomu, kdo dobře bojoval.“

Roch sloužil nemocným a čím namáhavější byla tato práce, tím více rozmáhala se v něm horlivá láska k nešťastným. Když morová rána v městě přestala, cestoval Rochus dále až do Říma, kde pobyl tři léta ve službě nemocných. Z Říma se odebral do Piacenzy, kde morová rána velmi řádila. Mnozí nemocní byli vyneseni z domů a leželi bez pomoci na ulici. Všude bylo slyšeti vzdechy a bo-

lestné výkřiky. Tu měl milosrdný Roch dnem i nocí hojně práce. Obcházíje nemocné, čistil odporné vředy i rány jejich, donášel jim léky, pokrmy i nápoje, těšil a posiloval sklíčené mysli jejich, — až sám onemocněl. Bolesti jeho byly tak veliké, že mimoděk křičel, nemoha se přemoci. Aby tedy ostatním nemocným nebyl na obtíž, odešel z města a dovlékl se do blízkého lesa; tam našel polo-rozpadlou chatrč, kde se usadil očekávaje smrt. Po chvíli uslyšel bublání potůčku. Cítě palčivou žízeň dovlékl se k němu a napil se čerstvé vody. A hle, za nedlouho bolesti polevily, zimnice ho ostavila, boule na těle se otevřely a zase dostavil se mu pocit hladu. K pokrmu přišel zvláštním způsobem. Na blízku přebýval zámožný šlechtic. Pozoroval, že domácí pes každodenně zanáší někam velkou skývu chleba, šel za ním a vypátral, že zvíře běhá do lesa, a nosí chléb do chatrče Rochovi. I ujal se šlechtic nemocného a dal ho ošetřovati, až se dokonale uzdravil.

Rochus se vrátil do své vlasti. Avšak hned v prvním městečku, kde měl své statky, byl polapen jako podezřelý tulák a vy-zvědač. Stalo prý se tak na rozkaz strýce, jemuž kdysi byl odevzdal správu statků. Strýc ho nepoznal a tak byl Rochus uvězněn a snášel různá příkoří, aniž byl prozradil své jméno a svůj původ. K své útěše si připomínal, že i Spasitel přišel do vlastního

a vlastní že ho nepřijali. Po pětiletém žalářování Rochus poznal, že jeho život se chýlí ke konci, přijal svaté svátosti a zemřel. Pod jeho hlavou byla nalezena tabulka, na níž zaznamenaný byly jméno, původ a osudy Rochovy.

MODLITBA.

Prosíme Tebe, o Pane, abys nás ustavičně chránil, a pro zásluhy sv. Rocha nakažlivé nemoci duševní ani tělesné na nás nedopouštěl. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

17. srpna **„Kdo mne vyzná před lidmi...“**

(Sv. Maksim, mučedník. † 484.)

Když ariánský král Hunnerich v Africe pronásledoval křesťany, bylo v Kartagině také uvězněno sedm bratří. Křesťané navštěvovali statečné vyznavače a posilovali se jejich věrou a statečností. Nad tím se rozhněval král a dal rozkaz, aby bratří byli dopraveni na loď a na širém moři, aby loď byla zapálena. Mučedníci se těšili a cestou k moři zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“

Nejmladšího z bratří, který byl ještě dítětem, chtěl soudce v posledním okamžiku zachrániti. Řekl mu: „Milé dítě, proč spěcháš k smrti. Nech těch ostatních a poslyš mou

radu, zachráníš si život a dostaneš přístup do paláce králova.“ Avšak chlapeček odpověděl: „Nikdo mne neodloučí od mého svatého vychovatele Liberáta a od mých bratří. S nimi chci také býti umučen, s nimi doufám dosáhnouti věčné slávy. Kdybych Ježíše zapřel, zapřel by i On mne, neboť řekl: „Kdo mne zapře před lidmi, toho i já zapřu před Otcem mým, jenž jest na nebesích; a kdo mne vyzná před lidmi, toho i já vyznám před Otcem mým, jenž jest v nebesích.“

Po tomto vyznání byli bratří dopraveni na loď a loď zapálena. Když však oheň znovu a znovu hasl, byli svatí mučedníci utlučeni vesly.

Naučení: Nestačí jen věřiti, musíme víru svou také vyznávat.

„Otec, učitel a apoštol úcty k Srdci Páně.“ 18. srpna

(Sv. Jan Eudes, kněz a zakladatel řádů, † 19. srpna 1680. Svátek zítra.)

Zatím co zuřila u nás třiletá válka (1618—1648), i ve Francii byla bída mravní a náboženská veliká. Lid byl nevědomý a surový, šlechta bezuzdná, kněžstvo zanedbané. Hrozilo nebezpečí, že země bude kořistí bludařů, kalvinistů a jansenistů.

Bůh se smiloval nad lidem a povolal mu několik svatých mužů pro záchranu duší. K nim patřil Jan Eudes.

Prostředek, kterým obnovil duše, byla úcta a láska k Srdci Páně a Panny Marie. Napřed šel sám do školy těchto Srdcí a z nich načerpal: p o k o r u a l á s k u.

Jeho p o k o r a byla nelíčená. Říkával: „Ukažte mi člověka vpravdě pokorného a řeknu vám, že je svatý; je-li velmi pokorný, je velmi svatý.“ Sám sebe měl za nic. Podepisoval se „Úplně nic“. Modlíval se jako sv. Filip Nerejský: „Pane, varuj se mne! Neboť jsem schopen ještě dnes tě zraditi a všecky možné hříchy činiti, neuchováš-li mne milostí svou!“

Z pokory vyrostla: n e b o j á c n o s t. Nebál se nikoho, ani krále ne. Když při mši svaté dvořané se nechovali zbožně, hned po mši sv. v kázání jim to Eudes veřejně před králem vytýkal. — Z pokory mu vypučela: v y t r v a l o s t. A té potřeboval při svém velikém díle. Byl osočován a podezříván. Od dvora královského byl na dobu šest let zapuzen. Nepřátelé nazývali ho antikristem. Ano i biskup jeden řekl o něm, že patří na šibenici. Když přátelé vyzývali světce, aby se hájil, odpovídal: „Ježíš však mlčel!“

Z lásky k Srdci Ježíšovu vytryskla h o r l i v o s t pro spásu duší. To ho bolelo, že jest tak veliký nedostatek hlasatelů slova Božího, zvláště na venkově mezi lidem ne-

vzdělaným. Řekl jednou: „Hle, v Paříži je tolik doktorů theologie! Půjdu tam a řeknu: „Pojďte, doktoři! Hoří, oheň pekelný hoří, pojdte a pomozte hasiti!“

Aby čelil nedostatku kněží založil Kongregaci Ježíše a Marie, která má za úkol, vychovávat kněze a konati misie mezi lidem. Při misiích se stalo, že mnoho zbloudilých dívek a žen se obrátilo. Eudes však věděl, že při vši dobré vůli zase padnou do hříchu, nebudou-li vytrženy z příležitosti ke hříchu, a nebudou-li chráněny a vychovávány k životu pracovitému. Proto založil kongregaci ženskou známou pod jménem „Družina dobrého Pastýře,“ která vykonala nesmírně mnoho dobrého k záchraně ohrožených dívek.

Předsevzetí: Naučme se též ve škole Božského Srdce Páně pokoře a lásce. Modleme se často: „Ježíši, tichý a pokorný Srdcem, učiň srdce mé podle Srdce svého.“ „Nejsladší Srdce Ježíšovo, dej, ať tebe miluji vždy víc a více.“ A modlitbu, která pochází od sv. Eudesa: „S Božským dítkem máti, rač nám požehnání dáti!“

. . . a povýšil nízké.

19. srpna

(Luk. 1, 52.)

(Sv. Ludvík, biskup toulouský ve Francii. † 1297.)

Ludvík byl syn neapolského krále Karla II. Byl s jinými šlechtickými syny dán jako rukojmí do zajetí španělského. Tam byli pod

dozorem drsných strážců. Druhové malomyslněli, ale Ludvík je těšil: „Těm, kdož Boha milují, prospívá neštěstí více nežli štěstí. Lidé oplývající štěstím zapomínají snadno na Boha a odcizují se mu. Právě utrpením bývá člověk zkoušen a k Bohu obrácen. Běda tomu, koho Bůh nikdy neštěstím nenavštěvuje; proto nereptejme a nenaříkejme si, nýbrž radujme se, že trpíme!“

Když se cvičil v šermování a ježdění koňmo, spadl s koně a ublížil si tak, že nebezpečně onemocněl. Umínil si, že, uzdraví-li se, vstoupí do řádu sv. Františka. — Po sedmi letech v zajetí španělském byl propuštěn na svobodu. Kynula mu koruna neapolská; také mu byla nabízena sestra krále aragonského za manželku. Ale Ludvík zamítl i korunu i manželství řka: „Královský trůn je skvělé otroctví. Vladař musí poslouchati lidu, lid musí poslouchati vladaře, a někdy se tak děje i proti vůli Boží. Mým králem jest Ježíš Kristus; mám-li Krista, všechno mám, nemám-li Krista, nic nemám.“ Otec Ludvíkův svolil teprve po dlouhém zdráhání, aby se Ludvík vzdal práv následnických. Ludvík byl posvěcen na kněze, ale horoucí touha jeho ještě nebyla splněna. Chtěl vstoupiti do řádu sv. Františka.

Papež Bonifác VIII. ustanovil Ludvíka biskupem toulouským. Ludvík odmítal tuto

důstojnost a podrobil se vůli papežově teprve, když mu povoleno bylo, aby napřed mohl vstoupiti do řádu sv. Františka. Když byl na cestě do Toulousu přichystali mu ve Florencii bratři v klášteře komnatu ozdobenou koberci, čalouny a znaky Francie i Neapolska. Ale sotva Ludvík ji spatřil nechtěl vstoupiti řka: „Vzdal jsem se knížecí hodnosti a nemám na světě jiného dědictví leč toliko kříž Ježíše Krista. Odneste tyto tretky, jež nepřislušejí chudému řeholníkovi, chcete-li, abych pobyl u vás jako bratr mezi bratry.“

Jednomu spoluřeholníkovi uložil, aby mu každý poklesek vytkl. Kdysi tento bratr vytkl Ludvíkovi jakousi chybu před mnohými svědky způsobem poněkud nešetrným. Přítomní hosté se horšili nad tím; Ludvík však řekl: „Poklesek má nás rmoutiti, pokárání však těšiti. Pochlebník vypravuje nám jen věci lahodné, ale přítel mluví i věci nemilé a protivné, aby nás napravil.“

Když těžce onemocněl, pomodlil se Zdravas Maria a řekl: „Umru brzy a doufám, že Panna Maria bude mou pomocnicí v hodině smrti.“

Naučení: Maria řekla: „Sesadil mocné s trůnu a povýšil nízké.“ (Luk. 1, 52.)

20. srpna

„Blahoslavení chudí duchem.“

(Pius X., papež. † 1914.)

Církvi katolické se vyčítá přepych a láska k bohatství. Několik obrázků ze života papeže, který žil v době naší.

Když byl farářem v městě Salzanu, měl svou sestru Rosinu za hospodyní. Když jednou byl přítel pana faráře hostem, oslovila ho Rosina takto: „Důstojnosti, jste přítelem mého bratra, a právě dnes přijde cestující obchodník s plátnem.“ — „Skutečně?“ tázal se kněz, neboť nevěděl, co ta řeč má znamenati. Sestra pokračovala: „Hledte, včera dostal můj bratr trochu peněz, za chvíli všechno rozdá a nemá skoro ani košile. Kdybyste mu domlouval, aby koupil trochu plátna, snad by vás poslechl.“

Kněz slíbil a pokusil se pana faráře přemluvit. Ale ten se nedal. „Hlouposti, hlouposti, toho není třeba,“ těmi slovy ho krátce odbyl. —

Avšak přítel se tak lehce nevzdal. Když obchodník přišel, vybral vhodnou látku, smlouval jak v Itálii bývá zvykem, a konečně dal patřičný kus ustříhnouti. Když všecko bylo hotovo, obrátil se na pana faráře a řekl: „Tolik to stojí, Done Giuseppe, teď plať!“ Chtě nechtě musel pan farář plátno koupiti.

Jako biskup žádal, aby faráři při visitaci nedělali žádné hostiny. Slavobrány a podob-

né pocty si nepřál. Přál si, aby lidé místo na nádraží ho vítali v kostele mší svou a svatým přijímáním. Říkával: „Nepřeji si, aby se dělal zbytečný náklad, moje přání je: spása duší!“ —

I jako patriarcha benátský zůstal chudým jako dříve. Dvě sestry a neteř mu vedly kuchyň; služebných nepotřeboval. Almužen dával tolik, že jeho sekretář musel zabraňovati. Vykládalo se, že i jeho biskupský prsten cestoval několikrát do zastavárny.

Když ho jednou navštívil přítel, a viděl, že vytahuje zlaté hodinky, řekl: „Časy se mění. Pamatujete se ještě na ony stříbrné hodinky, které jste měl jako farář v Tombolo, a které tak často putovaly do zastavárny?“ Patriarcha smutně hleděl na zlaté hodinky a řekl: „Osoba, která mi tyto hodinky darovala, měla nešťastný nápad, že dala na víko vrýti znak patriarchy benátského.“

„Závěť Svatého Otce je závěť světce,“ řekl jeden z kardinálů. Začíná vzýváním nejsvětější Trojice a modlitbou důvěry v milosrdenství všemohoucího Boha, potom pokračuje: „Chudý jsem se narodil, chudě jsem žil a chudě přeji si umřít.“ Sestrám, které mu po léta vedly hospodářství zanechal měsíčně 300 lir, 60 lir měsíčně svému komořimu, zatím co jeho synovci a neteře se rozdělili o odkaz 10.000 lir. —

Nápis na jeho hrobě zní:

Papež Pius X., chudý a přece bohatý, tichý a pokorný srdcem, nepřemožitelný obhájece katolické víry, snažil se všecko obnoviti v Kristu, zbožně zemřel 20. srpna l. p. 1914.

21. srpna

„Boj je život lidský.“

(Sv. Jana Františka Chantalová. † 13. prosince 1641.)

Mnozí se domnívají, že světci neměli bojů, že takřka na křídlech letěli do nebe. Jak nesprávné je takové mínění, poznáme ze života sv. Jany.

Její manžel byl na honě neopatrným výstřelem svého přítele, pána z Anlezy, smrtelně raněn. Paní Chantalová chvátala k umírajícímu, křičela bolestí a činila trpké výčitky tomu, který byl příčinou neštěstí. Dostavili se lékaři. Pravila jim: „Pánové, pan Chantal musí býti na každý způsob zachráněn.“ Tak velice byla nešťastná paní rozčilená a dorážela na lékaře s takovou prudkostí, že se neodvážili vytáhnouti kouli z těla raněného, aby snad tím neurychlili smrt jeho.

Manžel ji povzbuzoval, aby přijala jeho smrt s odevzdaností z ruky Boží, avšak nadarmo. Co chvíli vyběhla z pokoje umírajícího, běhala chodbami a komnatami a volala k Bohu: „Pane, vezmi mi vše, co mám na tomto světě, jenom manžela mi nechej.“ Ale

Bůh ho přece povolal k sobě. Kdo by vypsal její bolest! Často se skrývala do blízkého lesíka, aby tam mohla o samotě uleviti svému stísněnému srdci a slzám dáti volný průchod. Marně se namáhaly její příbuzné, aby ji potěšily. Říkávala: „Ach, kéž by mne nechaly o samotě se vyplakati! Myslí, že mne potěší a zatím mne trápí.“ Zármutkem a bolestí tak zestárla, že ji bylo sotva poznati, neboť byla jen kost a kůže.

Neopatrnému panu z Anlezy, který zavinil smrt manželovu, sice odpustila, avšak její bolest byla tak veliká, že ještě pět let po smrti manželově nesnesla, aby někdo vyslovil jméno toho nešťastníka. Prosila, aby se již o něm nemluvalo. Později pokusil se její duchovní vůdce sv. František Saleský, zmíniti se jí o té věci. Vida však, že mluví marně, ustal. On jako mírný a moudrý vůdce nechtěl předbíhati milost Boží.

Když mu jednou světice psala, jak její manžel zemřel tiše, odpouštěje laskavě všem, kteří ho urazili, sv. František použil této příležitosti, aby paní Chantalovou pohnul ke sblížení. Opět marně.

Rok potom pokusili se příbuzní z obou stran znovu o smír. Když světice zaslechla a jejich plánu, krev se jí bouřila. Obrátila se na svatého Františka. Radil jí, aby promluvila s panem z Anlezy a přemohla odpor pohledem k nebesům. Konečně zvítězila mi-

lost a světice, aby se přemohla tím rozhodněji, nabídla se onomu pánu, že bude jeho novorozenému dítěti kmotrou. Toto hrdinské rozhodnutí provedla s velikým sebezapřením.

„Boj je život lidský,“ praví Písmo sv. „Nebude korunován, leč kdo řádně bojoval.“ Ani světci nebyli vyňati z tohoto zákona.

Předsevzetí: Chci se dnes přemáhati právě v tom, co jest mi nejtěžší.

22. srpna

Mučedníci korejští.

Ondřej Kim-kiei a druhové † 21. září 1839.)

Vůdcem křesťanů, kteří trpěli ve vězení v Tai-kju byl Ondřej. Před tím vedl život poustevnický a cvičil se ve skutcích zbožnosti. V žaláři mistrně dovedl povzbuditi ostatní a proměnil žalář takřka v klášter, že i pohané se tomu divili.

Když Ondřej byl veden do Tai-kju setkal se před soudním domem se ženou, která byla propuštěna. Ondřej se jí tázal: „Co to znamená, že jsi svobodná?“ — „Zapřela jsem víru“ zněla sklíčená odpověď. — „Tak ti ušla nejkrásnější příležitost. Co můžeš očekávati, když nechceš teď zemřít? Ano, jsi na svobodě, ale kolik roků ještě budeš žít?“ — „Jest pravda, jsem na svobodě, ale jak mohu věděti, zda-li dnes nebo zítra nezemru?“ — „Dobře, není pro tebe tedy tisíckrát lepší vyvoliti si dobrou smrt?“ — Brzy přivedl ženu

k tomu, že své slabosti litovala a chtěla všechno napravit. Vrátila se s Ondřejem k soudu. „Co tu zase chceš?“ obořil se na ni soudce, „vždyť jsi už propuštěna!“ — „Před chvíli jsem byla slabá, bála jsem se bolesti, zapřela jsem svého Boha a tím jsem spáchala velký hřích. Lituji toho a proto se vracím. Zabijte mne chcete-li; jsem křesťanka více než dříve.“ Mandarin dal ji odehnati jako bláznivou, ale ona se znovu a znovu vracela. Byla svázána a bita tak ukrutně, že zemřela cestou do žaláře.

Ondřej musel úpěti ještě přes rok v žaláři až byl se šesti jinými křesťany stát.

V kříži spása.

23. srpna

(Sv. Filip Benicius z řádu servitů † 22. srpna 1285.)

Když Filip cítil, že jeho život se chýlí ke konci, složil úřad generála řádu servitů a uchýlil se do kláštera. Lid ho chtěl přivítati slavně, ale Filip se vyhnul veškeré okázalosti řka: „Jedinému Bohu budiž čest a sláva!“

Když přijal svaté svátosti, řekl slabým hlasem: „Dejte mi mou knihu.“ Dali mu modlitební knížku, ale on pokynul hlavou, že to není ta, kterou si přeje. Ani Písmo svaté, ani řeholní knihy nepřijal. Posléze ukázal na kříž, a když mu jej podali, políbil jej a řekl: „To jest má kniha, ve které jsou napsána všechna dobrodiní mého Vykupitele.“

Z této knihy Vykupitelovy také naučil se sv. Filip tomu, co učinil Ježíš na kříži: „Zničil sám sebe.“ Filip byl totiž dříve lékařem. Tu však jednou slyšel v kostele slova epištoly: Rekl Duch sv. Filipovi: „Přistup a přidrž se vozu tohoto.“ (Sk. ap. 8, 29.)

Tato slova ho zaujala. V noci viděl ve snu zlatý vůz tažený lvem a beránkem. Na něm seděla Rodička Boží a podává mu řeholní roucho servitů a dí: „Filipe, přistup a přidrž se vozu tohoto.“ I vstoupil k servitům, ale zatajil svoji učenost, aby mohl sloužiti jako obyčejný bratr. „Zničil sám sebe.“ Když však jednou cestoval do Sieny, setkal se s dvěma kněžími dominikány, kteří se ubírali do Říma. Neznajíce italsky oslovili ho dominikáni latinsky a jali se mluvit o tehdejších smutných poměrech. Filip odpovídal jim tak duchaplně a pronášel úsudky tak jasné, že žasli nemálo nad tímto prostým klášterním bratrem a domlouvali mu, aby přijal svěcení na kněze. Filip však řekl, že zůstane bratrem až do smrti. Ale dominikáni zastavili se v Sieně a vypravovali představenému servitů, jak učený je Filip a představení mu rozkázali, aby se připravil na kněžství. Tu nastal v duši jeho tuhý boj; pokora mu bránila státi se knězem, a poslušnost ho vázala, aby rozkazu představených se podrobil. I poslechl, neboť „Kristus stal se poslušným až k smrti, ano až k smrti na kříži.“

SV. RŮŽENA Z LIMY.

Naučení: Obraz Ukřižovaného budiž i naší nejmi-
lejší knihou. Čteme v ní, jak nás Bůh miloval, že všechno
za nás obětoval, aby nás vykoupil z otroctví hříchu.

Předsevzetí: Pokaždé, když uvidím kříž, pomodlím
se: „Klaníme se Tobě, Pane Ježíši Kriste a dobroře-
číme Tobě, neboť skrze sv. kříž svůj svět jsi vykoupil.“

MODLITBA.

*Bože, jenž jsi nám ve svém sv. vyznavači,
Filipovi, vznešený příklad pokory dáti ráčil: pro-
půjč nám, abychom ho následovali, štěstí tohoto
světa nedbali a vždy o věci nebeské pečovali.
Amen.*

24. srpna **„Pravý Izraelita, v němž není lsti.“**
(Sv. Bartoloměj, dříve Nathanael, apoštol.)

Šlechtný izraelita Nathanael odpočíval jed-
noho dne v Káně galilejské pod stromem fí-
kovým. Jako mnozí jiní zbožní krajané jeho
toužil po Mesiáši a modlil se, aby Bůh po-
slal ho již na svět. „Rosu dejte nebesa shůry
a oblakové dštěte Spravedlivého, otevři se
země a vypuč Spasitele!“

Tu zavítal k němu přítel Filip z Betsaidy,
jenž nedávno se stal učedníkem Ježíšovým a
zvěstoval mu radostnou zprávu: „O kterém
psal Mojžíš v Zákoně a proroci, toho jsme na-
lezli, Ježíše, syna Josefa z Nazareta. Slovo
Nazaret zarazilo Nathanaele. Galilea byla u

horlivých židů v nevážnosti. Říkávali: „Žádný prorok neprijde z Galilee.“ Zvláště nepatrné městečko galilejské Nazaret bylo u pravověrných židů opovrženo. Proto namítl Nathanael: „Může-li z Nazareta něco dobrého přijíti?“ Ale Filip, jsa slovy Ježíšovými hluboce přesvědčen nedal se do dlouhých řečí, nýbrž pojal váhavého pochybovače za ruku a pravil mu: „Pojď a viz!“ — I šel Nathanael zvědavě a toužebně, a když oba přátelé přicházeli k Ježíšovi, ukázal Spasitel na něho a řekl: „Hle, pravý izraelita, v němž není lsti.“ Udivený Nathanael, slyše tuto chválu, řekl: „Odkud mne znáš?“ A Ježíš mu odpověděl: „Prve než-li tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovým stromem, viděl jsem tě.“ V tu chvíli byl Nathanael světlem milosti Boží osvícen; poznal vševedoucnost Božského Mistra a již nepochyboval, nýbrž vyznal upřímně svou víru, řka nadšeně: „Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi král izraelský!“ Ježíš odpověděl: „Že jsem tobě řekl: Viděl jsem tě pod fíkovým stromem, věříš; větší věci nad to uzříš.“

Naučení: Proti farizeům, kteří se přetvařovali vystupoval Božský Spasitel co nejostřeji. Upřímného Nathanaele, ačkoliv byl zaujatý proti němu, pochválil. Ježíš miluje upřímnost a nenávidí přetvářku.

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi nám dopřál dnes uctívati Tvého sv. apoštola, Bartolo-

měje: prosíme tě, rač uděliti církvi své, aby milovala, čemu on věřil; a kázala čemu učil. Amen.

25. srpna

Všemohoucí milost.

(Bl. Theoderich, opat † 1084. Svátek včera.)

Matka chtěla malého Theodericha zasvětití stavu kněžskému, otec však chtěl míti z něho vojáka. Tu se stalo, že chlapec se polil vřelou vodou a ležel těžce nemocen. Matka, domnívajíc se, že zemře, vytýkala mužovi: „Vidíš, nechtěl jsi ho obětovati Bohu, nyní si ho Bůh vezme sám!“ — Ku podivu však chlapec se uzdravil a matka za nepřítomnosti otcovy poslala ho na studie, aby mohl se státi později knězem. Když se však otec vrátil, přinutil syna, aby odešel domů a nestudoval dále. A hle, téhož dne vylezl hoch na střechu, spadl a zlomil si ruku. Tu již neodpíral prosbám a výčitkám ženy, nýbrž dovolil, aby byl vychován pro stav kněžský.

Theoderich se vskutku stal knězem a později opatem kláštera, v němž vládl politováníhodný nepořádek. Mniši byli nesvědomití, suroví, neposlušní. Nový opat se namáhal, aby svým příkladem, dobrým slovem a modlitbou přivedl řeholníky na lepší cestu. Avšak zdálo se, že všechno je nadarmo. Mniši se zbožnému opatovi posmívali a veřejně mu vypořádali poslušnost. Nejhorší z nich byl Lam-

bert, člověk pyšný a nevázaný; on štvál ostatní, činil příkoří opatovi, hájil vinníky a na všecko, co řekl opat, odpověděl kousavými řečmi. Theoderich snášel urážky trpělivě a jenom modlitbou a vážnými slovy o věčné slávě a věčném zavržení hleděl napravit zlo-myslníka. Ten však byl čím dále, tím horší.

Již dva roky trvaly tyto poměry. Tu si Lambert vymyslel nové příkoří proti opatovi. Umluvili se někteří, že mu odeprou obvyklou poklonu při hodinkách a nebudou žádati o jeho požehnání. První to měl provésti Lambert. Již kráčel se zdviženou hlavou kostelem, avšak v okamžiku, kdy se přiblížil k opatovi, dotkla se ho milost Boží, začal se třásti, poklonil se pokorně před Theoderichem a šel na své místo. Tam začal hlasitě plakati lítostí nad svým dosavadním životem. Po modlitbě padl na kolena před opatem a prosil za odpuštění.

Od té doby začal život nejprísnější kajicnosti a klášter, který dříve byl pověstný svým nepořádkem, stal se brzy slavný.

Naučení: U Boha je všecko možné. Nikdy nesmíme říci: S tímto člověkem se již nic nedá dělati. Milost Boží je všemohoucí a může i nejzatvrzelejšího hříšníka obrátiti. Že se někdo ještě neobrátil, to jsme zavinili sami, že jsme ještě dosti se nemodlili.

26. srpna **„Dnes, uslyšíte-li hlasu jeho . . .“**

(Sv. Genesius, herec, mučedník, † 285.)

Herci v starém Římě netěšili se dobré pověsti. Kdysi si umínil herec Genesius, že provede frašku s obřady křestními. Sám císař Dioklecián se dostavil do divadla. Na jevišti bylo viděti Genesia, an stenal jako těžce nemocný. Tu přiběhli jiní herci a tázali se: „Ubožáku, je ti zle? Kterak ti můžeme ulehčiti? Zda-li jsme truhláři, abychom tě ohoblovali?“ Vtipu tomu smál se všecken přítomný lid. Genesius se rozkřikl: „Hlupáci, chci ulehčení duchovní. Přeji si zemřít po křesťansku.“ Opět divadlo otráslo se smíchem. Herci se tázali: „Proč si toho přeješ?“ Odpověď zněla: „Protože chci v den veliký býti shledán jako uprchlík od bohů. Přiveďte mi kněze křesťanského, ale rychle.“ Vystoupil herec, přestrojený za kněze, posadil se u Genesia a tázal se: „Synu milý, proč jsi mne obeslal?“ A v tu chvíli Genesius byl osvícen milostí Boží a uvěřil v Ježíše Krista a odpověděl opravdu a vážně: „Žádám si dojíti milosti Kristovy, abych byl znovuzrozen a hříchů svých zbaven.“ Podobně odpovídal i na ostatní otázky. Herci nepozorovali této změny, konali na něm křestní obřady, oblékli ho bílým rouchem a vložili do ruky hořící svíci.

Tu vrazili na jevišti herci, přestrojení za vojáky, vrhli se na Genesia oznamující mu,

že bude jako odpadlík souzen. Avšak Genesius vytrhl se vojínům, ukázal na císaře a zvolal: „Tam je můj soudce!“ Všichni trnuli nad tou smělostí. Genesius pokračoval: „Slyš mne císaři! Až dosud jsem se posmíval víře Kristově, avšak dnes poznávám svůj blud. Vyznávám, že Kristus je pravý Bůh a že jen skrze Krista lze dojíti spasení.“

Císař odevzdal Genesia prefektu Plauciánovi a ten dal herce natáhnouti na skřípec. Avšak i v největších bolestech vyznával mučedník: „Není jiného Boha, leč ten, kterého nyní znám a ctím. Lituji, že jsem tak pozdě v něho uvěřil. Lituji, že jsem tak dlouho jemu se rouhal.“ Genesius pak byl stát.

Naučení: Milost Boží klepe čas od času na srdce člověka. Je třeba bdíti a modliti se, abychom příhodný okamžik nepromarnili.

Nevědomost katolíků.

27. srpna

(Sv. Josef Kalasanský, zakladatel rádu piaristů † 25. srpna 1648. Svátek dnes.)

Když Josef ještě studoval, zemřel mu starší bratr a brzy potom i matka. Otec rozkázal, aby Josef zanechal studií, vrátil se domů a jako dědic rodu Kalasanzů se oženil. Josef poslechl, doufaje v Prozřetelnost Boží, jenom se svatbou odkládal, že prý se mu žádná nevěsta nelíbí. Tu náhle onemocněl nebezpečně.

Otec dal mu svolení, aby se zavázal slibem, že stane se knězem, jest-li se pozdraví.

Jako kněz se odebral do Říma a tu se přesvědčoval denně, že hlavním pramenem mravní zpustlosti lidu je zanedbaná výchova zvláště chudé mládež, již se nikdo nevšímal. Viděl každého dne, jak chudé, opuštěné děti potloukají se bez dohledu po ulicích, dotěrně žebrají a páchají neplechty. Dorůstali v nevědomosti a zahálce v pobudy a zločince. Josefa bolelo srdce nad těmito ubožáky a v duši jeho ozýval se mocný hlas: „Ujmi se těchto nešťastných dětí a buď jim ochráncem!“

Na podzim 1597 otevřel školu pro chudé hochy a hned se mu přihlásilo více než 100 žáků. Tím začalo krásné dílo „zbožných škol“ které se později rozšířilo po celém světě.

Naučení: Sv. Otec Pius X. řekl, že největším nepřítelem katolické Církve je nevzdělanost katolíků.

Předsevtetí: Každý den něco podniknu pro své náboženské vzdělání a také něco, abych rozšířil vzdělanost katolickou. Nejjednodušší prostředek k tomu je rozšiřovati dobrý tisk. Co udělám dnes?

„Nepokojné je srdce naše, dokud

28. srpna **nespočine v Tobě, Bože!“**

(Sv. Augustin † 430.)

Mladý Augustin pil dychtivě z poháru svět-
ských radostí, avšak jeho veliká duše neby-
la tím uspokojena. Upadl do bludů sekty ma-

nichejské, avšak jeho bystrý rozum poznal, že tam není čisté pravdy. Jako slavný učitel a řečník byl zahrnut chválou a úctou, ale jeho srdce zůstávalo pusté a prázdné.

„Byl jsem si sám největší záhadou a tá-
zal jsem se duše své: proč jsi smutná a proč
kormoutíš mne? Avšak ona neuměla odpově-
děti.“

Jako profesor řečnictví začal choditi na kázání slavného biskupa Ambrože. Oči se mu otevřely, poznal, že předsudky, které měl proti Církvi katolické nezakládaly se na pravdě. „Ačkoliv jsem ještě nepoznal, že Církev hlásá Tvoji pravdu, přece jsem již jasně poznal, že neučila tomu, co se jí neprávem vytýkalo.“

Avšak jeho duše nebyla ještě zralá k obrá-
cení. Svědomí mu vyčítalo: „Ubohý Augustine,
kdyby Bůh v tu chvíli tě povolal k sobě, jaký
bude osud tvůj? Vzehop se, dokud je čas!“
On však odkládal: „Brzy, brzy, jenom trochu
ještě mne nechej.“ „Viděl jsem dobře, že jest
lepší oddati se Tvoji lásce, než povolovati svým
vlastním vášním. Tvá láska zdála se mi do-
brou, avšak moje vášnivost mě přemohla a
držela v okovech.“

Když jednoho dne Augustin s přítelem
Alypiem rozmlouvali o vážných věcech, navští-
vil je krajan, úředník císařského dvora Ponti-
cián. Vypravoval jim o poustevníkovi sv. Anto-
nínu, jenž uslyšel v chrámě slova evangelia:
„Chceš-li býti dokonalý, prodej co máš, roz-

dej chudým, potom přijď a následuj mne.“ Proto ihned rozdal všechny statky své chudým a odešel na poušť, kde svatě žil a zemřel. Augustin i Alypius slyšíce tento příběh trnuli. Vida to Ponticián, vypravoval jim dále o svatém životě a blaženém klidu mnohých poustevníků, kteří tehda na pouštích v chudobě a pokoře přebývali a dodal, že nedávno dva císařští úředníci v Trevíru, když četli životopis svatého Antonína, byli tak dojati, že ihned si umínili opustiti svůj úřad a následovati onoho světce.

Augustin byl tímto vypravováním celý rozechvěn. Vyskočil, chopil Alypia za rameno a zvolal: „Neplatí to nám? Co se děje? Slyšel jsi? Neučení povstávají a uchvacují nebe, a my se svou moudrostí bez srdce, jak jsme hluboce zapleteni v žádostech těla a krve!“ Utekl z domu do zahrady. Bouře zuřila v jeho duši. Rval si vlasy, bil se v prsa, lomil rukama a volal: „Jak dlouho, jak dlouho ještě? Zítří? Stále zítří? Proč ne dnes? Proč nemá býti v tuto hodinu konec hanbě mé?“

Tu slyšel hlas dítěte: „Vezmi a čti, vezmi a čti!“ Bylo mu to jako hlas Boží. Vrátil se domů, otevřel knihu Listy sv. Pavla a četl: „Jako ve dne počestně choďme; ne v hodování a opilství, smilství a nestydatostech, ve sváru a závisti; nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nemějte péče o tělo tak, aby povstaly žádosti.“ (Řím. 13, 13-14.)

Sv. Augustin později napsal své obrácení v knize „Vyznání“. Proč tak učinil, odůvodňuje slovy: „Když to lidé budou čísti neb slyšeti, vzbudí jim to duši, aby nespala v zoufalství a neřekla si: nemohu, nýbrž, aby se probudila v náručí Tvé milosti, v níž každý slabý jest silný, jenom když si v ní uvědomil svou slabost.“

Naučení: Sv. Pavel dobře napsal: Všecko mohu v tom, který mě posiluje. Jen první krok je obtížný. Učiň jej odvážně a Bůh tě neopustí.

MODLITBA.

Slyš naše prosby, mocný Bože! A poněvadž nám leješ do srdce naději a důvěru v dobrotu Svou, uděl nám na přímluvu Svého svatého vyznavače a biskupa, Augustina, darů dobroty Své. Amen.

Bázeň Boží a bázeň lidská. 29. srpna

(Ct. Terezie Eustochium Verzeri. † 1852.)

Po převratech na začátku minulého století povolal Bůh Terezii, aby ženské mládeži v Itálii pomohla ke katolické výchově. Zřídila v Bergamu ústav „Dcer nejsvětějšího Srdce.“ Proti dílu povstalo mnoho odpůrců i mezi kněžími a biskupy. Nazývali Terezii přepjatou, malovali karikatury a posměšné kresby na zdi domu.

Když i biskupové byli proti ní, obrátila se do Říma. Psala kardinálu Angelu Majovi: „Kdyby celý svět žádal potlačení mého díla, budu se hájiti a bojovati až do poslední kapky své krve. Avšak když svatý Otec si to přeje, políbím mu ruku a podrobím se.“

Svatý Otec schválil dílo a vyjádřil se o knize pravidel: Tato kniha je napsána za zvláštního vnuknutí Ducha svatého.“

Do klášterního ústavu jejího v Lodi přišla kdysi komise laiků, poslaná školním inspektorem msgr. Carpanim, aby všecko prozkoumala. Terezie poslala tomuto prelátovi nebojácný dopis: „Divím se, že Vy, církevní hodnostář, znatel kanonického práva, posíláte bez dovolení biskupova laiky do ženského kláštera.“ Tak otevřeně ještě nikdo prelátovi nepřipomněl zachovávání církevních předpisů. Msgr. Carpani řekl: „Tahle Verzeri je veliká žena!“

Naučení: Kde je pravá křesťanská bohabojnost, tam mizí bázeň lidská. Křesťan, který se bojí vyznati svoji víru je v neúctě i u nekatolíka. Kdo však zmužile se zastává víry získá si čest i u nepřátel.

30. srpna

Jak získával duše.

(Adam Kravařský, jezuita † 1660.)

Jesuita Adam Kravařský měl od Boha vzácný dar, že uměl hýbati srdci lidskými a získati je pravdě. Byl sám hluboce přesvědčen o pravdě.

Kdykoli mu bylo na misiích působiti v lidu prosáknutém bludařstvím, vystoupil na kazatelnu poklekl a ohlašoval: „Boha i jeho svatých se dokládám, že k vám mluvití budu o tom, co vám ku spasení věděti a konati jest. Na mne přijdiž před soudnou stolicí Boží krev vašich duší i trest věčný, kdybych vás v příčině náboženství klamal.“

Získával srdce láskou. Roku 1631 vtrhli protestantští Sasové do Prahy. Kdysi šel Adam z Hradčan dolů na Staré Město; na mostě se setkal s tlupou saských jezdců. Uhnul jim až k zábradlí. Ale vůdce jezdců, prý luteránský šlechtic, poznav v Adamovi jezuitu, mrskal ho bičíkem. Adam opíraje poraněnou hlavu o kamenné zábradlí, ukázal na Ukřížovaného a řekl: „Dobrého svědka máme!“ Když přišel domů, spolubratři se ho tázali, co se mu stalo. On odpověděl: „Jakýsi jezdec se zabýval se mnou na mostě; musím zítra za něho obětovati mši svatou.“

Téhož roku byli jezuité na rozkaz saského velitele vyhnáni a pod trestem smrti jim zapověděno vrátiti se do města. Ale Adam věděl si rady. On a jeho druh kněz Švábenský přestrojili se za uhlíře a vozili do Prahy uhlí, jež ponejvíce od nich kupoval pan Mišovský ze Sebuzína. V domě jeho kněží se převlékali, sloužili mši svatou a kázali slovo Boží. Potom oblékše se zase do uhlířských halen a umounivše si tváře odjížděli z města.

Nepřátelé o něm rozšiřovali, že je ukrutný a násilím nutí lidi k návratu a ke zpovědi. Proto na kázání jeho přicházeli mužové v plné zbroji, ale za krátko byli líbeznou a moudrou řečí i laskavostí jeho obměkčeni a tam se mu podařilo za jediný rok obrátiti 10.000 duší na pravou cestu.

Když Kravařský jednou na Tetíně lidu vykládal katechismus, vrazili dva mužové do chrámu majíce v rukou sekery a obořili se na něho, zatím co shromáždění lidé utekli. Ale osamotnělý kněz zkrotil tyto zuřivce vlídnou řečí svou, takže klidně odešli.

Naučení: I za naší doby mnoho bratří zbloudilo a opustilo Církev, jedinou strážkyni pravdy. Jak získáme zbloudilé. Ne nadáváním, ne pyšným odsuzováním, nýbrž těmi prostředky, jakých užíval Adam Kravařský: laskavostí a vlídností.

Sv. Augustin praví: Musíme nenáviděti blud, ale milovati bloudící.

31. srpna **„Blahoslavení, kteří nevidí a věří.“**

(Ct. Theodelinda Dubouché. † 30. srpna 1863.)

Okolí v němž Theodelinda vyrůstala zatačovalo v ní veškeré náboženské citění. Rodiče byli víře odumřelí. Avšak dcera cítila zvláštní náklonnost k nejsv. Svátosti oltářní. Jenom její samoláska a pýcha jí bránily úplně uposlechnouti hlasu milosti. Rodiče hleděli dceru vychovati pro svět. Sama píše: „Žila jsem

tehdy ve světě lehkovážném toužícím jen po radovánkách; denně jsem slyšela o skandálech. Vášeň mi byla líčena jako něco, co patří k životu, čemu se člověk nemůže vyhnouti. A přece zůstala nejen má vůle, nýbrž i moje fantasmie prostá od každé nečisté myšlenky. Cítila jsem takřka, co nebylo pro mne dobré, kterých společností a kterých knih jsem se měla varovati.“

Od patnáctého roku stala se Svátost oltářní středem jejího života. Začala choditi denně ke sv. přijímání. Oddala se skutkům milosrdenství. Chtěla též působiti apoštolsky. Kněz jí radil, aby v rodině se stala andělem lásky. Matka onemocněla vážně. Theodelinda přiměla sestru ošetřovatelku, aby upozornila matku na zaopatřování. Theodelinda píše o tom: „Prosba sestry byla odmítnuta a jak se zdá, velice nemile přijata. Nebyla jsem právě doma. Když jsem se vrátila, odehrála se scéna, jak si ji jen mohu vysvětliti přítomností satana v duši. Matka žalovala, že já jsem učinila návrh zaopatřování, že já jsem zavinila její bolesti, a že jsem příčinou její smrti. Tak zuřila hněvem, že jsem se obávala její náhlé smrti. Bůh mi dal milost, že jsem zůstala klidná. Klekla jsem u jejího lože, políbila jsem jí ruce a prosila za odpuštění. Potom jsem odešla, abych u Ježíše svátostného našla pomoci a síly. Byla jsem tak rozrušena, že jsem v kostele omdlela. — Avšak Bůh chtěl jen zkoušeti moji

víru. Když jsem se vrátila z kostela, byla drahá nemocná klidná a dobré mysli; řekla mi: „Protože ty si to přeješ, jdi ihned pro pana faráře.“ Bylo tomu už 50 let co nebyla u zpovědi. Její obrácení bylo upřímné; Bůh daroval stařence ještě dva roky života, kdy se snažila nahraditi, co dříve zanedbala.“

Za hlavní úkol svého života považovala Theodelinda: slávu Svátosti oltářní. Nevděčnost lidská vůči přemíře lásky Spasitele svátostného ji pohnula k hrdinské lásce a náhradě. Proto zařídila družinu Smírného klanění.

Její poslední slova byla: „Vidím, vidím, vidím!“

Naučení: „Klaníme se Ti vroucně, skrytý Bože náš, jenž tu ve Svátosti sebe ukrýváš.“

Imprimi potest. Pragae 1. Sept. 1932, P. J. Haderka
Sup. Prov. C. Ss. R. Imprimatur Nr. 16.220, Olomucii
2. Sept. 1932. Josephus Vyvlečka, Praeses a. e.
Consistorii.

„Životem.“ Úvahy náboženské, výchovné a sociální. Vychází v Hlučíně dvakrát v měsíci. Cena jednoho sešitu 50 hal. 24 sešitů jeden ročník. Předplácí se na celý ročník i s poštovným 13 Kč. Vydavatel Exerciční dům v Hlučíně ve Slezsku. Řídí R. Schikora, C. Ss. R., Mor. Ostrava. - Odpovědný redaktor Jan Miekisch v Hlučíně. - Tiskla Typia, Mor. Ostrava, Přívozská 8.